

Mester Györgyi

Megáll az idő

Egy reggel **Meseország lakói** arra ébredtek, hogy... **elaludtak.**

Minden felnőtt elkésett a munkájából, a gyerekek az iskolából, a háziállatok nem kaptak időben enni, és így tovább. Még a kakas is elfelejtett kukorékolni! Az emberek nem értették, mi történhetett. Azután kiderült. **Megállt az összes óra.** Nem ketyegett, nem tiktakolt egyetlen időmérő szerkezet sem, és elindítani sem lehetett őket. Hiába rázták, próbálták felhúzni, nem sikerült újraindítani egyiket sem. Álltak az órák, de ugyanakkor megállt az idő is. Múltak a napok, és az emberek csak találgatni tudták, vajon mennyi idő telhetett el. Lassan mindenki kezdte elveszíteni az időérzékét, és egyre furcsább dolgok történtek.

A szép, nyári nap nem emelkedett magasabbra az égen, a nappalok egybefolytak az éjszakákkal, a gabona nem növekedett, a háziállatok nem híztak, a gyümölcsök nem értek be. A kisbabáknak nem nőtt ki a foguk, és a madárfiókák se tollasodtak ki. Egyedül a lusta férfiak örültek kissé a történeteknek, ugyanis nem borostásodott ki újra az álluk, így nem kellett többé borotválkozniuk.

Meseország tönkremenni látszott, a termények beérésének elmaradása miatt éhínség fenyegetett. A király összehívta a tudósok tanácsát, a legöregebb bölceket, találják ki valami módon, hogyan lehet megoldani a birodalom gondját.

A legöregebb tanácsnok előbányászott a királyi könyvtárból egy régi, poros pergamentekercset, amiből végre sikerült megállapítani a baj forrását. Az pedig nem volt egyéb, minthogy **megállt az országóra!**

Ha megállt, hát újra kell indítani! A híres órához azonban - az írás szerint -, nem könnyű a hozzáférés, mert az hét határon túl, egy égig érő hegyen épült toronyban található. Igencsak felkészült embernek kell lennie annak, aki el akar oda jutni, mivel számtalan akadály nehezíti az órához való eljutást. Nem is beszélve arról, hogy a híres órát valójában még soha nem látta senki!

Sokáig nem akadt vállalkozó a nagy feladat végrehajtására. Egyszer azonban mégis csak jelentkezett valaki, mégpedig az ország legöregebb órasmestere, aki ugyan mindent tudott, amit csak tudni lehetett az órákról, azonban már nagyon öreg, fáradt és beteg ember volt. Félni lehetett, tán meg sem éri, hogy meglássa a híres órát. A fia szintén órásnak tanult, azonban az ő tudása még igencsak szerény volt. Erős, bátor, fiatal férfi lévén, azonban önként felajánlotta, elkíséri apját a nagy útra. Mivel a házukban, a kisinason kívül, nem maradt volna senki, így hát ő is csatlakozott az órasmesterhez és a fiához.

A három bátor, vállalkozó kedvű ember nekivágott a nagy útnak, elindultak egy élelemmel megrakott ökrösszekérrel. Felváltva ültek rajta, és sétáltak mellette, míg végül az öreg órás már annyira elgyengült, hogy le sem tudott szállni a szekérről. Mélázva üldögélt hát csak ott, szépen

megfért mellette a sok elemózsia, egy régi, nagy takaró, a hosszú, görbe bot, melyre gyaloglás közben már állandóan támaszkodni kényszerült, a vállán pedig ott gubbasztott kedves postagalambja.

Csak találgatták, hány napja lehetnek úton, de az biztos, hogy már túl voltak hét határon, amikor hirtelen elsötétült fölöttük az ég. Örvendezni kezdtek, hogy lám, mégiscsak változik az idő, visszaállt a régi rend, a nappalt újra felváltja az éjszaka, talán vissza is fordulhatnak. Hamarosan azonban kiderült, korán örvendtek, mert csak az égis éró hegy takarta el előlük a Napot, melynek tetején a torony az országórát rejti.

A hegy tövében letáboroztak. Amikor az öregember kissé már kipihente magát, a fia a nagy takaróba bugyolálva a hátára kötötte, és így, a kisasas kíséretében, megindultak felfelé a meredek hegyoldalon. Nagy sokára értek csak fel a toronyhoz. Bizonyára több nap is eltelt volna ez alatt, ha az éjszakák felváltva követték volna a nappalokat, de hát az idő múlását még mindig csak a fáradtságuk növekedésén tudták mérni.

Mire a toronyhoz elérték, az öreg mester már lábra se tudott állni. A fiatal óraműves meg a kisasas kettesben nekivágtak hát a torony sokezer lépcsőjének. Nem vittek magukkal mást, mint egy kis elemózsiát, a görbe botot, melyet az öregember jobb híján fegyverként tukmált rájuk, hogy mégse legyenek teljesen védtelenek, no meg a kis galambot, hírvivőnek, minden eshetőségre.

A torony tetején egyszer csak szemükbe tűnt egy hatalmas, ember nagyságú pók! A pókkirály volt az! Rajta ült az országórán, hálójával teljesen beszötte azt, s hogy lábai elférjenek, nyolc lyukban nyugtatta a lábát, úgy kapaszkodott. A lyukakban valaha az óra fogaskerekei voltak, melyek ki tudja, hová gurultak. **Hát megvolt a baj forrása, de mi a megoldás?**

A fiatal órás ekkor egy jól irányzott dobással elhajította a nehéz, görbe botot, mely talált, s azonnyomban felnyársalta az óriás pókkirályt! Most már hozzáférhettek az órához, de mivel a lyukakból hiányoztak a fogaskerekek, elkezdtek hát azokat keresni. Meg is találtak belőlük hetet, de a nyolcadikat sehol sem lelték.

Ekkor a fiatal óraművesnek támadt egy ötlete: letépett az ingéből kis vászondarabot, egy fekete kővel pár szót rótt rá, azt rákötötte a galamb lábára, majd felröpítette a levegőégbé. A madárka a segélykérő üzenettel egyenest visszaröpült gazdájához, az órásmesterhez. Az öregember pedig a galambbal megüzente: a megoldás ott van a szemük előtt, keressék meg magukon azt a dolgot, ami helyettesítheti az utolsó, hiányzó fogaskereket. A galambhozta válaszon nem nagyon igazodott ki a fiatal óraműves. Törték a fejüket, mígnem a kisasasnak eszébe jutott:

- *Kedves gazdám, ott függ a nyakadban egy kis emlék. Az órásmesterség jelképe, egy parányi fogaskerék, amit apádtól gyermekkorodban kaptál. Próbáljuk meg helyettesíteni azzal a hiányzót, a nyolcadikat. És láss csodát, mintha csak saját darabja lett volna a nagy órának, úgy illett bele az utolsó vajatba a kis fényes fogaskerék!*

Alighogy a helyére illesztették, az óra akkorát tiktakolt, hogy a fiatal órás meg a kisasas egyből legurultak vagy száz lépcsőfokot! De nem bánták. Mivel az ijedségen kívül más bajuk nem esett, nyakukba szedték a lábukat, és igyekeztek lefelé a toronyból a jó hírrel.

A hazafelé vezető út már sokkal vidámabb volt. Számolhatták a napokat: pontosan háromszor hét éjszakát és nappalt töltöttek úton, míg hazaértek.

Volt is otthon nagy öröm! Az egész ország ünnepelt. Száz hordót vertek csapra, hajnalig mulatott gazdag és szegény. Az ifjú mestert a király jutalmul kinevezte fő órafelvigyázónak, mely címet azután a leszármazottai, később is büszkén viseltek.